

Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke

Schriftlezingen Exodus 17:1-6; Johannes 7:37-39:

Tekst: Johannes 7:37

Psalm 42:1

Psalm 116:7

Psalm 22:8, 11

Psalm 74:15

Psalm 84:3

En op den laatsten dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.

Geliefde gemeente, als ergens de trouw van de Heere gebleken is, dan is dat wel tijdens de woestijnreis van de kinderen Israëls. Dagelijks werd dat volk begenadigd, met manna, hemels brood, verzadigd. En de Heere zorgde niet alleen voor dat dagelijkse voedsel, maar Hij zorgde er ook voor dat al die mensen en kinderen en beesten elke dag voldoende water hadden.

We zien het al in het begin van de woestijnreis openbaar komen. Als dan de watervoorraad opgeraakt is die zij uit Egypte hebben meegenomen, dan komen ze bij Mara. Al was dat water aanvankelijk bitter, door het werpen van een stuk hout in dat bittere water, werd het heerlijk zoet water, zodat al dat volk kon drinken.

Toen reisden ze verder. En toen kwamen ze in Elim, met die twaalf waterfonteinen waar voortdurend het water maar op bleef borrelen en al die mensen fris water konden drinken.

En daarna? Hoe heeft de Heere het toen gedaan? Na die twaalf waterfonteinen, in die achtendertig jaar die daarna nog volgden, totdat zij in dat beloofde land kwamen? Dat hebben we gelezen in Exodus 17. Al weer begon dat volk te mopperen. Moet u nagaan: die trouw des Heeren voor een mopperend volk. Maar ze begonnen te mopperen, omdat er weer geen water was. En we kennen de geschiedenis hoe de Heere op een heel wonderlijke manier toen water aan dat volk gegeven heeft.

Met de oudsten moest Mozes naar een steenrots gaan en met zijn staf erop slaan. En een grote scheur ontstond in die steenrots, en daar vloeide water uit. En toen is er iets heel wonderlijks gebeurd met die geslagen steenrots. Want er kwam niet een beetje water uit, maar achtendertig jaar bleef dat water uit die geslagen steenrots stromen, zodat er altijd water met dat volk meeging, totdat zij aan het einde van de reis kwamen. God bracht in dat dorre oord rivieren uit een steenrots voort.

Later mag Paulus daar een rijke toepassing van geven als hij zijn brief schrijft aan de gemeente van Korinthe. Dan zegt hij dat zij allen gedronken hebben uit de geestelijke Steenrots, en die Steenrots was Christus. Of die steenrots nu op één plaats is blijven staan en dat water al die tijd mee is gestroomd, of dat die steenrots daadwerkelijk meegegaan is, want bij de Heere is alles mogelijk, dat weten wij niet precies. Maar uit die enige geslagen steenrots heeft dat grote volk, met al het vee erbij, water mogen drinken totdat zij kwamen in het beloofde land.

En het is tegen die achtergrond, zo zullen we horen, dat de Heere Jezus op het Loofhuttenfeest ging staan. Nee, Hij bleef niet zitten als een rabbi, zoals een rabbi gewoon was onderwijs te geven. Hij ging dit keer staan. Dat is al een bewijs dat Hij een heel belangrijke boodschap te brengen

heeft. En Hij gaat daar staan en roept met luide stem: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.* In die woorden horen wij een welmenende nodiging van Christus. Hij gaat Zichzelf als het ware vergelijken met die gestlagen Steenrots. Uit Zijn wonden is het water des levens als het ware voortgekomen om dorstende zondaren te laven.

Ja, ik heb het zojuist al gezegd: wij ontmoeten de Heere Jezus vanavond op het Loofhuttenfeest. Dat is een van de drie grote feesten waarvan de Heere had gezegd tegen Zijn volk Israël: elk jaar komen deze feesten terug, en elk jaar wil Ik dat je op deze grote feesten naar de stad Jeruzalem zult komen.

Het eerste feest is het Pascha. Het tweede feest is het Pinksterfeest. En het derde feest is het Loofhuttenfeest. En wat was nu het gemeenschappelijke van deze drie feesten? Dat het volk Israël werd opgeroepen om terug te denken aan de grote daden van de Heere, met name in de woestijnreis.

Want het Pascha herinnert aan de verlossing uit Egypte en het begin van die woestijnreis. En op het Pinksterfeest dacht het volk eraan dat zij na twee jaar reizen bij de Sinaï terechtgekomen waren, waar de Heere Zijn verbond ging vernieuwen en waar Hij Zijn verbondswaarden gegeven heeft in Zijn heilige wet, die ook onder natuurverschijnselen bekendgemaakt is aan Zijn volk.

En het Loofhuttenfeest dan? Dat moest het volk gaan vieren als zij straks in het beloofde land gekomen waren, om dan terug te denken aan al die weldaden die de Heere in de woestijnreis gegeven had. Misschien weet u het wel: Israëlieten verbleven dan een week lang niet in hun eigen woningen, maar zij maakten bij hun woningen of op het platte dak van hun woningen hutten. Vandaar dat woord Loofhutten. Zij bekleedden die met loof, met bladeren. En in het dak van zo'n loofhut moest een opening gemaakt worden, die open moest blijven, zodat als daar die vader en die moeder met dat gezin de grote daden van de Heere overdachten in de woestijnreis, zij als het ware samen door die opening naar boven konden kijken en terugdenken aan die tijd hoe het volk volstrekt afhankelijk was van de Heere in de hemel.

Dat was dus het Loofhuttenfeest. En in de loop van de tijd zijn er allerlei rituelen bijgekomen om allerlei details van die woestijnreis te blijven herinneren. Zo werd de vuurkolom als het ware gesymboliseerd in grote kandelaars die in de voorhof werden geplaatst en juist op het Loofhuttenfeest werden aangestoken. Als dan de zon onderging, was het net alsof daar die vuurkolom zichtbaar was.

Maar er is nog een ritueel bijgekomen om terug te denken aan hoe de Heere al die tijd door de woestijn dat volk voorzien had van water uit de steenrots. Welk ritueel was dat? Elke morgen, als het morgenoffer plaatsvond op dat zevendaagse Loofhuttenfeest, gingen er twee priesters met gouden kruiken naar de vijver Siloam om daar water te scheppen. Er was dan een hele optocht. De mensen die naar het feest gekomen waren, liepen achter die priesters aan. Zo brachten ze die gouden kruiken, vol met dat zuivere water, in de voorhof bij het brandofferaltaar. Daar werd dat water uitgegoten, als het ware voor Gods aangezicht.

En op heel de weg, terwijl die priesters naar die vijver gingen en dat water schepten en teruggingen naar de voorhof, zong het volk een lied. Een lied dat we vinden in de Schrift, namelijk in Jesaja 12: *Gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteynen des heils.* Elke keer werd dat lied herhaald tijdens deze optocht. Dan dacht het volk Israël aan Gods bewaring en onderhouding in de woestijn, in het bijzonder hoe de Heere hen dagelijks voorzag van water.

En nu zijn wij in gedachten door de prediking over deze woorden in de tempel te Jeruzalem. Het is de laatste dag van het Loofhuttenfeest. En wij ontmoeten de Heere Jezus ook in de tempel. Het is niet de eerste keer dat Hij in Zijn leven het Loofhuttenfeest heeft meegemaakt. Ik denk dat Hij het elk jaar heeft meegemaakt en dat Hij elk jaar aanwezig was, want Hij was bezig de wet van Zijn Vader te vervullen.

Opnieuw is de Heere Jezus getuige van het ritueel van die waterplenging met die gouden kruiken. Ongetwijfeld zal de Heere Jezus vol ontroering gezien hebben hoe dat water wordt uitgegoten bij het brandofferaltaar. En als geen ander heeft de Heere Jezus Christus de diepe betekenis van deze waterplenging verstaan. Hij zal straks in een weg van bitter lijden sterven. Hij zal straks, als Hij op dat grote brandofferaltaar op de heuvel Golgotha is, in die weg het water des levens gaan verwerven voor dorstige zondaren.

En nu ontmoeten wij de Heere Jezus vanavond op het Loofhuttenfeest. Daar staat Hij, gemeente, te midden van alle mensen die samengekomen zijn in de voorhof. Hij staat daar als de grote Hogepriester van het huis des Heeren. En Zijn hart is vol van innerlijke ontferming bewogen. Zijn hart is vol met onuitsprekelijke zondaarsliefde. En als een dorstende Borg, als een Zaligmaker van zondaren, roept Hij het uit in het licht van die waterplenging die zojuist is uitgevoerd: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.*

O, wij ontmoeten hier een lijdende Borg, want Hij is nog steeds in de staat van Zijn vernedering. En Hij staat daar als een lijdende Borg om dorstende zondaren te roepen en te nodigen tot Hem te komen. Later zal Hij het zeggen, als Hij het avondmaal gaat instellen: *Ik heb grotelijks begeerd, dit pascha met u te eten.*

Zo iemand dorst..

De vraag die dan vanavond tot ons komt is: wie heeft de Heere Jezus nu op het oog? We moeten eerst dit stellen: Hij staat daar te midden van allerlei soorten mensen. En Hij roept dit woord uit tot allerlei soorten mensen die daar in die voorhof aanwezig zijn: *Zo iemand dorst.* Ik stel mij zo voor dat de Heere Jezus als de grote Priester van het huis Gods rondgekeken heeft op die massa mensen: *Zo iemand dorst...*

Maar wie bedoelt Hij ten diepste? Dat weet de Heere Jezus als geen ander. Om dat helder te krijgen, moeten wij een streep zetten onder dat woordje *dorsten*. Want dat woordje *dorsten* heeft hier in onze tekst veel meer betekenis dan alleen maar de behoefte aan een glas water, zoals wij dat ook deze dagen veel hebben. Nee, dat woord dat hier in de Bijbel gebruikt wordt voor dorsten, heeft een diepe betekenis. Ik zou eigenlijk drie dingen willen noemen die in dat woordje *dorsten* opgesloten liggen.

Allereerst betekent dorsten: iets missen. En dat wordt ervaren. Het wordt echt ervaren dat je wat mist. En het tweede aspect is: dat gemis wat je ervaart, doet pijn. Je kunt daar niet mee leven. Het moet opgelost worden. Dat gemis moet vervuld worden. En dan kom ik bij een derde betekenis die in dat woordje dorsten opgesloten ligt: vanuit dat missen, vanuit het ervaren dat het een pijnlijk gemis is, schreeuwt zo iemand om vervulling. Want het hart is leeg.

En als wij nu de Heere Jezus deze avond horen roepen: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij*, dan heeft Hij daar in de eerste plaats niet de zondaren op het oog die dorsten naar de zonde, naar de wereld en naar van alles en nog wat, maar niet naar God in Christus. Hoewel Hij dit ieder laat horen. Maar de Heere Jezus peilt het hart van al Zijn hoorders. En Hij weet dat er onder Zijn

hoorders mensen zijn die het geleerd hebben, die het ontdekt hebben, dat zij vanuit zichzelf leeg zijn van God.

En gemeente, als je dat gaat ervaren, dan ga je God missen. Als je dat gaat ervaren, dat je God niet meer tot je deel hebt, dan wordt dat een pijnlijk gemis. En wie zo'n pijnlijk gemis aan God kent in zijn leven, die gaat roepen, die gaat schreeuwen tot God, om God.

Johannes Calvijn, de bekende reformator, heeft het volgende bij onze tekst verklaard: Hiermee nodigt de Heere Jezus allen tot Hem te komen. Ja, inderdaad, Hij liet het iedereen horen. Maar, zegt Calvijn, als zij maar van hun eigen gemis overtuigd zijn. En dat niet alleen, zegt hij, maar dat zij ook begeren geholpen te worden. Want zo gaat hij verder: wij zijn allemaal wel gebrekkig en wij missen allemaal de genade van God, maar dat gevoel spoort niet iedereen aan om het geneesmiddel te zoeken. En dan vervolgt Calvijn: zolang de Geest van God niet door Zijn vuur een honger en een dorst in het hart ontsteekt, worden wij niet bewogen om tot Christus te gaan.

Waar gaat het ten diepste om in onze tekst, gemeente? Om het gemis van God. Een gemis dat ervaren wordt als je wederom geboren wordt. Een gemis dat beleefd wordt. En dan moeten wij die eerste woordjes niet zelf gaan invullen alsof het maar voor een enkeling zou zijn: *zo iemand dorst*. Nee, die woorden laten juist de ruimte zien: wie dan ook. Ongeacht wie hij is, waar hij vandaan komt en hoe hij is. Een ieder, wie dan ook: *zo iemand dorst*.

En dan is het de Heere Zelf Die door Zijn Woord en Geest die geestelijke dorst gaat werken. En tot die geestelijk dorstende zondaren gaat in het bijzonder deze hartelijke nodiging uit: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij*. Want bij Mij is een overvloed aan genade voor de grootste der zondaren. Hoe groot uw gemis ook zal zijn, hoe veel uw zonden ook zouden mogen zijn, maar de overvloed van genade die Ik heb, is altijd nog groter dan de diepst gevallen zondaar gezondigd heeft.

Kent u dit gemis? Mist u God? Kent u dat in uw leven? Is die psalm die wij aan het begin van deze dienst gezongen hebben nu echt hartentaal? En niet zomaar een keer in een opwelling, maar een doorgaande zaak?

Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God. Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God; wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen?

O gemeente, als dat de taal van je hart is, dan begrijp je zo goed wat het is om een geestelijk gebrek te hebben, hier vanbinnen in je hart. Dat pijnlijke gebrek. Dat gemis van de gemeenschap met God.

O ja, dan laat de Heilige Geest je ook zien wat de oorzaak van dat gemis, van dat Gods-gemis, is. Dat zijn je zonden. Ja toch? Want die maken een scheiding tussen God en je hart. En weet u, dan wordt het zo waar wat het vrij vertaalde lied van Robert Murray McChyne laat horen:

*Maar toen mij Gods Geest aan mijzelf had ontdekt,
toen werd in mijn ziele de vreze gewekt;
toen voelde ik wat eisen Gods heiligheid deed,
daar werd al mijn deugd een wegwerpelijk kleed.*

En als je dan mag horen die stem van die Zaligmaker, als je dan in de prediking Zijn stem mag opmerken, omdat de Heilige Geest je oren des geloofs geeft, en je hoort de Zaligmaker roepen: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij*, wat geeft dat hoop in je donkere hart. Want met deze woorden laat

Christus nu weten dat Hij, Hij alleen, de enige Weg is om van je zonden verlost te kunnen worden. Dat Jezus Christus de enige Weg is om God weer tot je deel te kunnen krijgen.

En weet u, als de Heilige Geest dan door het Evangelie plaats gaat maken voor Christus en je gaat Christus ontdekken in de prediking van het heilig Evangelie, dan gaat je dorsten nog intenser worden. Want dan dorst je niet alleen naar God, maar je gaat leren dorsten naar de Heere Jezus, omdat Hij je vanuit het Evangelie is geopenbaard als de enige Weg tot God.

Kijk, dan ga je dat bekende gedichtje plaats in je geestelijk leven. Dan wordt dat werkelijkheid in je hart: geef mij Jezus. Die je ontdekt hebt in dat heilig, kostbaar Evangelie. Geef mij Hem toch, want als ik Hem niet heb, dan moet ik sterven. Dan is er geen leven aan mijn ziel. Dan blijft er een eeuwig zielsverderf over. Om God weer terug te krijgen, gemeente, om Hem weer te kunnen vinden als uw God, zult u toch eerst Christus moeten leren kennen als de Weg tot God. Verstaat u dat?

Zijn er vanavond in ons midden, hier in de kerk of thuis meeluisterend, die het echt kunnen zeggen met hun hart: ik kan Jezus niet meer missen. Er is zo'n dorst gekomen naar Christus. Mijn ziel verlangt zo naar Hem, om Hem te kennen als mijn Zaligmaker. Want anders ga ik verloren. Hem heb ik nodig tot betaling van mijn schuld, want ik heb zelf geen penning om te betalen.

Hoor dan vanavond Zijn stem: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij*. En zo staat Hij als het ware in het gewaad van Zijn heilig Woord in het midden van ons. Al is het hier geen Loofhuttenfeest, maar zijn wij in Gods huis. Zijn stem en de woorden die Hij laat klinken, zijn een nodiging. Een nodiging om tot Hem te komen.

Hoort u het? Arme zondaar, u bent echt welkom bij deze Zaligmaker. Nooit heeft Hij tot het huis van Jakob gezegd: *Zoekt Mij tevergeefs*. En Hij weet wel hoe zwaar je gezondigd hebt. En Hij weet wel hoe rechteloos je je voelt en dat je geen rechten hebt om een kruimeltje genade te mogen ontvangen. Dat weet Hij o zo goed. Maar daarom zegt Hij het ook zo: *En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen*.

Dat denk je misschien wel, omdat je denkt te veel gezondigd te hebben. Maar dat doe Ik niet, zegt Christus. Blijkt dat dan niet uit datgene wat Ik nu zeg? *Zo iemand dorst, die kome tot Mij*.

O, dat je komen zou.

Wat is dat, komen? Dat is heel wat, hoor. Misschien vindt u het vreemd wat ik nu zeg, maar dat doe je niet zomaar. Want echt tot Christus komen, is alles loslaten waar je aan vastzit. Nou, dat is een les. Alles loslaten. En nergens anders naartoe komen dan tot Hem alleen.

En dat heeft McCheyne ook gezongen:

*Toen vluchtte ik tot Jezus, Hij heeft mij gered;
Hij heeft mij verlost van het vonnis der wet.
Mijn heil en mijn vrede en mijn leven werd Hij;
ik boog mij, en geloofde, en mijn God sprak mij vrij.*

Dat is het waartoe Christus in onze tekstwoorden oproept. Want we horen Hem zeggen tot dorstende zondaren: *die kome tot Mij*.

Die kome tot Mij

Ja, gemeente, het is Christus Die nodigt tot Zichzelf: *die kome tot Mij*. En daarmee openbaart Hij Zichzelf. En hoe doet Hij dat dan? We gaan weer terug naar de context van de woorden die Hij uitgesproken heeft. Hij is op het Loofhuttenfeest, en die ceremonie van die waterplenging heeft

zojuist plaatsgevonden. Daar gaat de Heere Jezus nu gebruik van maken om Zichzelf te openbaren, om iets van Zichzelf te laten zien.

Ik heb het u al gezegd: die waterplenging deed het volk herinneren aan al die momenten dat de Heere het volk Israël van water voorzag. En het grootste deel van de woestijnreis was dat water uit de geslagen steenrots. Misschien ziet u het allemaal wel in gedachten voor u: een grote rots, en daarop heeft Mozes geslagen. U ziet in gedachten een grote scheur en daar vloeit dat water overvloedig maar uit. Een geslagen steenrots. Vindt u dat ook niet een gepaste vergelijking voor de Heere Jezus Zelf? Ja toch. Want de Heere Jezus is ook geslagen.

Door wie eigenlijk? En nu komen we op heilige grond. Ik hoop dat de Heere het toepassen wil. Door wie is de Heere Jezus geslagen? Ja, zegt iemand, dat hebben de Joden gedaan toen Hij voor de Joodse raad stond. Dat klopt, dat staat in de Bijbel. En dat hebben ook die Romeinse beulen gedaan. Die hebben Hem zelfs gegeseld. En zowel de slagen van de Joden als de slagen van de Romeinen waren een vervulling van een oude profetie uit Psalm 129: *Ploegers hebben op Mijn rug geploegd; zij hebben hun voren lang getogen*. Dat is een eerste antwoord op de vraag: wie hebben Christus geslagen? Ja, die Joden, die Romeinen.

Of zit er hier vanavond iemand te wenen? Of zijn er momenten in je leven geweest dat je weende? Waarom? Omdat je ging geloven en beleven: het zijn de Joden niet, Heere Jezus, die U kruisten. Het zijn ook de soldaten niet die met hun felle vuisten, de rietstok en de hamer U hebben getroffen. Nee, Heere Jezus, ik ben het. Wat een kostelijke gestalte in een week van voorbereiding. Want dan wordt dat brood een wonder, hoor. Dan wordt die wijn een wonder. Ik ben het die U dit heb aangedaan. Want dit is geschied, helaas, om mijn zonden.

Wat zou het een zegen zijn, zeg, als je zo deze week eens aan de voet van het kruis terecht mag komen en dat daar je zonden eens bitter werden. Zie erop wat je met je zonden die Borg hebt aangedaan. Ik sloeg, met mijn zonden, al die wonden.

Zegt kind van God in ons midden, luister eens. Als de Heere er nu eens vanavond bij op bezoek komt en Hij zou in dit ogenblik eens eventjes naast je zitten en Hij gaat je een vraag stellen: wat zijn deze wonden in de handen van Christus? Wat zeg je dan, kind des Heeren? Heb je het geleerd? Moet je dan ook met een verbroken hart zeggen: het zijn de wonden waarmee de Christus geslagen is in het huis van Zijn liefhebbers? Daar hebt u een tweede antwoord op de vraag wie Christus geslagen heeft. De ware gelovigen gaan het leren.

En toch wil ik nog dieper afsteken om een antwoord te prediken op de vraag: wie heeft Christus geslagen? Door wie is Christus een geslagen Steenrots geworden? Door Zijn Vader. En nu komen we bij een diepte. Zo moest het. Dat eiste Gods recht. De zonde die in de wereld gekomen is, deed God ontbranden in toorn. Gods rechtvaardigheid eiste betaling voor de zonde. En geen mens kon het doen. En toen ging God de Vader Zijn Zoon zenden naar de aarde. En heeft Hem geslagen.

Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten, die heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Van God geslagen en verdrukt. Zo heeft Hij gehangen aan het kruis, gemeente. Zo heeft Hij Zijn lichaam laten slaan. Zo heeft Hij Zijn lichaam laten verwonden. Opdat uit Zijn wonden het dierbare bloed zou stromen tot reiniging van alle zonden.

En gemeente, toen Christus Jezus op het diepste punt van Zijn lijden en sterven als die geslagen Steenrots gekomen was, in de wetenschap dat Hij alles volbracht had, en de duisternis moest wijken rondom het kruis uit heel deze wereld, wat is het eerste wat Jezus Christus riep, toen Hij

wist dat Hij alles volbracht had aan het kruis? *Mij dorst*. Hoort u dat, gemeente? Diezelfde Christus Die op het Loofhuttenfeest heeft uitgeroepen: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke*, roept aan het kruis Zelf: *Mij dorst*.

We hebben over die woorden wel eens gepreekt. En weet u de drie betekenissen nog van dat ene woordje *Mij dorst*? Dat de Heere Jezus inderdaad naar water heeft verlangd. Hij was ook echt Mens. En wat een vocht heeft Hij niet verloren in Zijn bittere lijden en sterven. Maar weet u ook nog dat in die woorden *Mij dorst* ook iets klinkt als een echo van Psalm 42: *Mijn ziel dorst naar God*? Ja, de Heere Jezus heeft weer naar Zijn Vader gedorst, Die Hem verlaten had in de drie-urige duisternis. Maar nu Hij weet dat Zijn Vader tevreden is met Zijn offer, kan Hij de Vadernaam weer op Zijn lippen nemen en zegt Hij: *Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest*. En uit die laatste woorden die Hij geroepen heeft aan het kruis, kunnen wij opmaken dat Christus dorstte naar Zijn Vader. O, Hij heeft het gezegd: *Het is volbracht*. Vader, Ik heb de schuld uitbetaald. Ik heb U deugden verheerlijkt. Ik heb de duivel toch overwonnen. Ik heb Uw wet toch volmaakt gehouden. Ik heb toch alles gedaan wat Wij samen in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid hebben afgesproken. Het was toch Mijn vreugde, die Mij toen voorgesteld was, om dit allemaal te mogen doen, toen Ik zag op de uitkomst. En Vader, nu Ik alles volbracht heb, verlang Ik weer naar de gemeenschap met U.

Christus, Die het uitgeroepen heeft: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke*, was aan het kruis Zelf een dorstende Borg. Een dorstend Mens. Hij verlangde naar water. Hij verlangde naar Zijn Vader.

Weet je die derde betekenis ook nog? *Mij dorst*. Ik dorst naar zondaren. Dat is het liefste werk wat Hij wil doen: zondaren zalig maken. O dominee, hoe weet ik nu dat de Heere Jezus ook mij op het oog heeft? Hoe weet ik nu dat het hart van de Heere Jezus ook naar mij uitgaat, dat Hij ook dorst heeft naar mij? Weet je hoe je dat kan weten? Als je leert dorsten naar God. En in een verdere weg leert dorsten naar Christus. Dan gaan de woorden van onze tekst rijk worden: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke*. Wat ziet Hij ernaar uit dat dorstende zondaren komen. Komen tot Hem, getrokken door de liefde van Zijn Vader. Die het nergens meer kunnen uithouden dan alleen aan Zijn voeten. Die zelf midden in de dood liggen, maar hun reinigmaking en zaligheid buiten zichzelf in Christus zoeken. Voor het eerst en steeds weer opnieuw.

Om dan te mogen komen tot Hem als die Fontein van het water des levens. Hij, Die het gezegd heeft: *Om onze overtredingen is Hij verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden*.

Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. O, die moeten drinken van het water des levens, want anders komen ze om. En nu is het Zijn werk dat dit woord ook echt vervuld wordt: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij. En drinke*.

En drinke

Aan die laatste twee woordjes willen wij nog een ogenblik aandacht geven: *en drinke*. Ja, degenen die leren dorsten naar Christus, die zullen komen. En wie komt, zal drinken. Wat is dat eigenlijk, drinken?

Drinken is een van die vele werkwoorden die we in de Bijbel tegenkomen en die de oefeningen van het geloof weergeven. Drinken zou je zo kunnen uitleggen: het is gelovig gebruikmaken van Christus, zodat Hij dat gemis, die leegte in je ziel, gaat vervullen, vol gaat maken. Want u zult het toch wel met mij eens zijn, gemeente, dat de Heilige Geest plaats maakt voor Christus en dat je

niet kan verstaan wat drinken is als je geen dorst hebt. Je gaat pas drinken als je dorst hebt. Daarom is het zo nodig dat de dorst naar Christus wordt gewerkt. En dat doet de Heilige Geest, ook door het Woord.

Dan wordt Christus uitgestald in de prediking van het Evangelie. En dan wordt een zondaar door het werk van de Heilige Geest overreed. Dan wordt echt alles afgesneden buiten Christus, zodat je niet één ander persoon meer overhoudt dan Hem alleen. Om tot Hem te komen, om Hem te begeren, om dan te mogen drinken uit Hem, die geslagen Steenrots, en te mogen drinken van het water des levens om niet.

Wij noemden in ons gebed de Samaritaanse vrouw. Op het heetst van de dag zat de Heere Jezus daar te wachten. Het staat er maar met een paar woorden opgetekend: vermoeid zijnde. Maar Hij ging door met Zijn werk. Want hoe moe de Heere Jezus ook was en hoe warm het ook was, Zijn hart brandde van zondaarsliefde. Want er komt er eentje aan. En wat voor een. De meest goddeloze vrouw uit Samaria.

Zij ging niet eens 's morgens vroeg water putten, want ze lag er bij al die andere vrouwen van de stad helemaal uit. Want ze had zo'n verschrikkelijk zondig leven. En zij dacht: ik ga wel midden op de dag, dan kom ik niemand tegen, als het bloedheet is.

En terwijl die vrouw naar de put loopt, zit Jezus te wachten. De Zaligmaker wacht tot zij komt. Zij, ja. En dan begint Hij over het water des levens te spreken. Over levend water. Maar die vrouw snapt er niets van, want er is geen dorst naar. Maar dat weet de Heere Jezus wel. En daarom gaat Hij er plaats voor maken. Hij hoeft maar een paar woorden te zeggen en heel haar leven ligt overhoop. Met een paar woorden wordt zij ontdekt aan heel haar verzondigde leven: *Ga, roep uw man, en kom herwaarts.*

Nou, daar staat ze. En in haar ziel begint de overtuiging te werken: Die Persoon weet alles van mij. Het is een Profeet. En gaandeweg het gesprek komt het eruit: *Ik weet, dat de Messias komt, Die genaamd wordt Christus; wanneer Die zal gekomen zijn, zo zal Hij ons alle dingen verkondigen.* In die woorden hoor ik als het ware een dorst: de Messias komt. O, wanneer dan? En ze heeft niet eens in de gaten dat Hij vlak voor haar staat. Dan moet Christus het Zelf gaan oplossen. En dat doet Hij ook. Dan gaat Hij Zichzelf openbaren met die enkele woordjes: *Ik ben het, Die met u spreek.* En met dat Hij dat zegt, drinkt deze vrouw die woorden in. Daar hebt u een voorbeeld uit de Schrift van wat het is: *en drinke.*

Nog een voorbeeld van iemand in wie de Geest zo werkte dat hij gelovig gebruik mocht leren maken van Christus, de geslagen Steenrots: die blinde Bartimeüs. En hoe maakte hij er gebruik van? Door te roepen, door te smeken: *Jezus, Gij Zoon Davids, ontferm U mijner.* En waar leidt dat heen? *Zo iemand dorst, die kome tot Mij.* En blinde Bartimeüs is gekomen en heeft ontvangen wat zijn ziel begeerde. Hij wilde Jezus zien. En toen hij Jezus zag met ogen des geloofs, dronk hij. En wilde hij niets liever dan bij die geslagen Steenrots blijven. Want er staat in Markus 10: *En hij volgde Jezus op den weg.* Ja, de weg waarin Bartimeüs ging leren dat Christus de geslagen Steenrots zou zijn.

Drinken. Drinken, dat is beleven. En nu zeg ik het maar heel teer: dat er kracht ligt in het bloed van Christus. Drinken, dat is beleven door het geloof welke leiding er ligt in de Geest van Christus. Het bloed dat de zonden wegwast. De Geest Die een zondaar gaat reinigen en heiligen.

En als een zondaar nu mag leren drinken door het geloof, ik bedoel het echt eerbiedig, gemeente, uit de wonden van Christus, de geslagen Steenrots, dan gaat hij dat diepe geheim verstaan wat

het is om Zijn bloed te drinken. Dat is de toepassing van de kracht van dat vergevende bloed, van dat vrijsprekende bloed. Dan ziet God geen zonde meer in Jakob en geen ongerechtigheid in Israël.

En dat doet een mensenkind, dat heeft leren drinken uit dat water des levens, uit die Fontein van dat bloed des levens, zingen:

*In het bloed des kruises zal ik eeuwig roemen;
en geen wet zal mij verdoemen.
Christus droeg de vloek voor mij.
Christus is voor mij gestorven,
heeft genade voor mij verworven;
ik ben van dood en zonde vrij.*

Wat gebeurt er nu als een ware gelovige mag drinken? Kind van God, wanneer was het voor het laatst dat je dronk uit die Fontein? En dat je met de dichter van Psalm 36 kon zeggen: *Zij worden dronken van de vettigheid Uws huizes.*

Wat is dat, geestelijk dronken zijn? Weet je wat dat is? Dan word je een ogenblik zo overstelpt door de liefde van Christus, je kunt er geen woorden meer aan geven. En als je hart er vol van is, dan komt het er ook uit. Dan word je zelf een fontein. En dat kan ook niet anders, want je bent op dat moment door het geloof met de Fontein verbonden.

Dan ga je spreken van die onuitsprekelijke zondaarsliefde waarmee je hart vervuld wordt. Dan ga je met Maria zingen: *Mijn ziel maakt groot den Heere, en mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker.* Dan roep je met Thomas uit: *Mijn Heere en mijn God.* En dan mag je met Petrus, onder tranen, beleiden: *Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb.*

Drinken. Kent u het? Drinken uit de fontein des heils, om niet. Dat is zo'n wonder. Dat is zo'n groot wonder. Om niet. Ja, dat wordt een wonder voor een mensenkind dat het echt niet meer heeft, niet meer kan, niet meer bezit, bij wie alles buiten Christus afgesneden is. Al je eigen betaalmiddeltjes zijn uit handen geslagen. En dan dat wonder: drinken van dat water des levens, om niet.

En dat blijven Gods kinderen steeds nodig hebben in de woestijn van dit leven. Daarom is de prediking er. Daarom geeft Hij verbroken brood en vergoten wijn. En daarom komt Hij steeds weer tot Zijn vermoeide, dorstende Kerk af en zegt: Sta op en kom, eet en drink, want de weg zou anders voor u te veel zijn.

Dat de Heere in een rechte weg zou leiden en dit woord zou willen toepassen: *Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.* Totdat de dag aanbreekt en de schaduwen zullen vlieden, en de Heere Jezus Christus, als het Lam staande als geslacht midden in de troon, Zijn volk zal opnemen in eeuwige heerlijkheid. Daar zal Hij ze weiden. Daar zal Hij hun Leidsman zijn tot de levende fontein der wateren. En waar al die mensen mogen komen uit de woestijn in het beloofde land hierboven, zullen zij het gaan ervaren:

En God zal alle tranen van hun ogen afwissen.

Amen.